

СТРАНИЦА НА МАЛКИТЪ ЕДНО ЗАМИНАВАНЕ.

Зарчо бѣше за първа година ученикъ въ гимназия, въ града, — далечъ отъ неговото родно село. Цѣла година откакъ Зарчо не бѣ видѣлъ своята мила майка, своитѣ другари и най-вече свсето селце, което той обичаше съ всичката жарь на душата си. Една година откакъ той не бѣ почувствувалъ майчина милувка. Една година, презъ която той видѣ много мъжи и изрони много сълзи.

Често, застаналъ на прозорчето на своята малка стая, той гледаше унесено градскитѣ деца, които играеха долу на улицата и мислѣше за своето селце. Спомняше си за малката селска кжща, зашумена съ лози и бръшлянъ, за малката градинка и за своята мила майка, защото Зарчо нѣмаше баща. Дълго, дълго Зарчо се унасяше въ спомени, докато го налѣгаше дрѣмка, и той за-

спиваше съ очи насълзени и съ сърдце, пълно съ мъка и тъга...

Но ето дойде ваканцията. Съ голѣма радостъ Зарчо свърза своята торбичка, каза „Сбогомъ“ на града и трѣгна за село. Той крачеше бодъръ и веселъ. Хиляди мисли вълнуваха душата му. Едва усѣти, кога падна нощъта. Зарчо се сепна и видѣ, че бѣ закѣснѣлъ, затова ускори крачкитѣ си. Не